

gens Tilsyn skal træde i Virksomhed eller ikke. Man vil maaffee sige, at, naar det staaer som her i Udkastet, er det noget Afgjort, at Tilsynet skal ophøre, naar det forlanges, og saa er den lovgivende Magt bunden til at give denne Lov, indeholdende Bestemmelser om Forsikringens Reservecfond; det vil ikke være fair play, ikke nogen smuk Fremgangsmaade, om den lovgivende Magt ikke til den Tid vilde gjøre det; men jeg maa hertil sige, at man ikke med Grund kan opstille den Paastand, at vi her kunne binde den lovgivende Magt til om 10 Aar at have den bestemte Anskuelse om Forholdet, som den for Diebliffet har: Intet vil være til Ginder for, at den lovgivende Magt om 10 Aar kan være gaaet over til en heelt anden Anskuelse, og hvad enten den giver dette det Udtryk, at den ikke vil vedtage den Lov, indeholdende Bestemmelsen om Forsikringens Reservecfond, eller den giver det sit Udtryk under en anden Stikkelse, saasom ved at vedtage en Forandring i § 7, staae begge Dele aabenbart i den lovgivende Magts Myndighed. Det er derfor ikke, fordi jeg tillægger det Forslag, Udvalget har opstillet nogen særdeles Bægt, eller fordi jeg vilde finde det saa overordentlig uheldigt, om man vedtog Udkastets § 7, men det er som sagt, fordi det forekommer mig, at der i formel Henseende er noget Uheldigt og Arimeligt i at stille saadan Noget op. Jeg kan derfor slutte mig til det ærede Udvalgs Forslag, navnlig det under Nr. 6 a. Saavidt jeg har forstaaet, er isvrigt Forslaget under Nr. 6 b Udvalgets principale Forslag, og det maa være det, der er sigtet til, naar der i Forslaget under Nr. 7 staaer: „Saafremt det principale Vædringsforslag under Nr. 6 a vedtages, forandres § 8 til § 7“; det maa være en Trykfeil, at der er kommet til staae 6 a istedetfor 6 b. Jeg seer heller ikke rettere, end at der netop ved Forslaget 6 a bliver givet Repræsentantskabet Noget, som det absolut maa sætte Pris paa, nemlig det, at det kan fordrø Sagen sat i Bevægelse og under Overveielse og Droskelse i den lovgivende Magt, og har man Tro paa, at det er rigtigt, at der indtræder en større Frihed for Foreningen i Forholdet til Staten, som maa man ogsaa have Tro paa,

at den lovgivende Magt til den Tid vil have denne Anskuelse, thi der vil jo ingen Grund være til at troe, at man skulde gaae tilbage i Henseende til Synet for Frihedens Betydning. Jeg skal kun endnu udtale mig ganske kort om et Par Enkeltheder. Det Vædringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 3, og som navnlig gaaer ud paa at forandre den Bestemmelse, som Lovudkastets § 4 indeholder om, at, naar Cieren forbrøder Brandersattningen paa Grund af, at han enten med Forsæt eller ved Uagtsomhed selv har fremkaldt Ilden, skal Panthaveren desuagtet kunne fordrø at holde sig til Udsurancesummen, naar han ikke paa anden Maade kan blive fyldestgjort, uden at være forpligtet til at gjenopføre Bygningen. Denne Bestemmelse vil jo Udvalget forandre derhen, at dette kun skal kunne skee efter Bestyrelsens Indstilling og med Justitsministeriets Samtykke. Jeg kan ikke være enig deri. Det forekommer mig, at det er overordentlig forstaaelige Grunde, som ere anførte for Bestemmelsen, som den findes i Regjeringsens Lovudkast. Med Hensyn til den Forpligtelse for Panthaveren, at han skulde gjenopføre Bygningen, mener jeg, at han er ganske anderledes og langt uheldigere stillet end Cieren. Det er jo klart, at, naar der i Lovudkastet foreskrives, at Panthaveren principalt skal søge sin Dækning i sin Debitors øvrige Eiendele, og naar han maaffee faaer den der, saa vil det kun blive en Deel af hans Fordring, der bliver tilbage, og der vil altsaa kun for en Deel være Tale om, at han kan holde sig til Udsurancesummen, saa at han altsaa vil være ude af Stand til for sit Vedkommende at kunne foranstalte Noget til Bygningens Gjenopførelse. Det er en Grund, men der kan anføres flere andre Grunde, og naar Udvalget herimod opstiller den Betragtning, at det under visse Omstændigheder kan føre til, at der opstaaer Collusion imellem den insolvente Cier og Panthaveren, saa seer jeg virkelig ikke, at denne Tanke har Noget for sig, thi hvad er det for Tilfælde, Udvalget tænker paa? Det maa da være det synderlige Tilfælde, der forudsætter som Betingelse, for det Første, at Cieren og Panthaveren skulde blive enige om, at Cieren skulde sætte Ild paa Bygningen — det kunde det nok tænkes,